

Ο ΨΑΛΤΗΣ

Μονάχος ὁ ψάλτης πηγαίνει, γυρνᾷ,
 μονάχος ἔς τὸν κόσμον, μονάχος.
 Στενάζει, φωνάζει λακαῖς καὶ βουνά,
 βουδὰ ἀποκρίνετ' ὁ βράχος.
 Παντοῦ ὁποῦ ἴπαγγη εὐρίσκει δεινὰ,
 παντοῦ ἡ καρδιά του πάλλει.
 Βουδὰ τὸν αἶρα ταραττ' ἡ χορδή.
 Τοὺς τάφους τρομάζει ἡ μαύρη ὠδή.
 Ὁ ψάλτης τὸν ἔρωτα ψάλλει.

Ἡ νύκτα σκεπάζει μὲ σκότη τὴ γῆ,
 καὶ ἡ φύσις τὸ σκότος φοβᾶται.
 Ὡς τοὺς μαύρους τοῦ κόλπου κοιμᾷτ' ἡ αὐγή,
 καὶ ὁ ἔρωτας μόν' δὲν κοιμᾶται.
 Στοιχιά τριγυρίζουν κοντὰ ἔς τὴν πηγὴ,
 καὶ κάμνουν τρομάρα μεγάλη.
 Μονάχος ὁ ψάλτης στοιχιά δὲν ῥωτᾷ.
 Ἄλλοῦ, μακρὰ του ὁ νοῦς του πετᾷ.
 Ὁ ψάλτης τὸν ἔρωτα ψάλλει.

Ὁ ψάλτης δὲν θέλει ἔς τὴ γῆ πιά νὰ ζῇ,
 καὶ νὰ, στρατιῶται προβαίνουν.
 Ὁ ψάλτης τοὺς βλέπει, πηγαίνει μαζῇ,
 καὶ σπάθην ἔς τὴν μέσσην του δένουν.
 Αὐτοὶ μ' εὐθυμίαν χορεύουν, πηδοῦν,
 ἐκεῖ τρωγοπίνουν οἱ ἄλλοι,

κ' οἱ ἄλλοι παιᾶνας νικῶν τραγουδοῦν·
κ' ἐν ᾧ τὴν ζωὴν ἄνθος ἄνθος μαδοῦν,
ὁ ψάλτης τὸν ἔρωτα ψάλλει.

—
Ἡ σάλπιγξ φωνάζει, βροντὴ ἀντηχεῖ.
Τὰ στήθη κτυποῦν ἀπὸ θάρρος.
Ἐμπρὸς ἀναμμένη πετᾶ ἡ ψυχὴ,
τὰ νύχι' ἀκονίζει ὁ Χάρος.
Νὰ τώρα, κανόνι' ἀντηχοῦν καὶ βροντοῦν.
Νὰ τώρα, νὰ τρόμος καὶ ζάλη.
Κ' ἐν ᾧ σὰν χαλάζι τὰ βόλια πετοῦν,
κ' ἐν ᾧ εἰς ταῖς φλόγες τουφέκια κροτοῦν,
ὁ ψάλτης τὸν ἔρωτα ψάλλει.

—
Τὸ χέρι του σφάζει, 'ς τὸ πλῆθος κτυπᾷ.
Πολὺς 'ς τοὺς ἐχθροὺς εἶν' ὁ θρῆνος.
Πλὴν διέ! μαῦρο βόλι τὸν ψάλτην τρυπᾷ.
Ὁ ψάλτης χλωμαίνει σὰν κρῖνος.
«Ποιὰ ἔπαυσαν, λέγει, λοιπὸν τὰ δεινὰ,
καὶ ποιὰ ἡ καρδιὰ δὲν θὰ πάλλη;
Κ' αὐτὸ τὸ φιλί μου 'ς ἐκείνην, πτηνά!»
Τὸ λέγει, καὶ ὅταν τὸ στόμα σφαλνᾷ,
ἀκόμη τὸν ἔρωτα ψάλλει.

